

at der er en saa stærk Nødstilstand i Øjeblikket, at man burde arbejde med fuld Kraft og hurtigst muligt paa at skaffe Staten nye Indtægter. Naar jeg ser hen til, hvorledes Staten er stillet, ser hen til den i Virkeligheden meget daarligt stillede Statskasse, til den Reservefond, vi have — det er alt sammen nævnt af det ærede 1ste Medlem for 2den Kreds (Bramsen) under Finanslovbehandlingen, og jeg skal ogsaa indrømme, at der ingen Grund er til at komme tilbage dertil, især overfor en Finansminister, som til syvende og sidst ikke vil svare helt ud paa Spørgsmaalene, da han ikke ønsker at diskutere denne Sag —, saa synes jeg, at vi ere saaledes stillede, at man hurtigst muligt maa sørge for at tilvejebringe de store Indtægter for Staten. Naar den højtærede Finansminister mener, at der i det hele kan ventes, saa maa jeg kunne gøre hans Ord gældende overfor disse Forslag; lad os saa endelig vente disse Par Maaneder med; have vi ventet saa længe, saa lad os tage Dyrehavstiden med, som det hedder, og se paa, hvordan Sagerne til den Tid se ud i deres Helhed. Det vil den højtærede Minister ikke, og det forstaar jeg godt; det er naturligvis, fordi det er ham behageligt at gennemføre disse Forslag. En Finansminister vil altid gerne gennemføre Forslag, og det vil enhver Regering og enhver Minister ogsaa, hvorfor skulde den højtærede Minister, som altsaa lægger megen Kraft ind herpaa, ikke ogsaa ønske det? Jeg har sagt, at han her handlede partipolitisk, men jeg har ikke bebrejdet ham det i synderlig stærke Ord. Jeg føler ikke saa stærk Forargelse derover paa en vis Maade. Jeg begriber saa godt, at den højtærede Finansminister har stillet sig saaledes. Efter at han og hans Parti have nægtet, at man overhovedet skulde gaa til nye Skatter, saa er det næsten umuligt for ham at komme til Partiet og Vælgerne og sige: Vi skulle have 25 Mill. Kr. nye Skatter i Statskassen, og det hurtigst muligt, hvis vi ikke skulle risikere, at Indtægter og Udgifter i en Række af Aar ikke kunne balancere. Jeg begriber meget vel, at det er en haard Pille at sluge, men jeg tror alligevel, at den højtærede Finansminister havde gjort klogt i at gribe Nælden fast og sige: Vi maa have disse Skatter. Det vil blive meget værre, naar han til Efteraaret kommer og siger: Pater peccavi, jeg har syndet, og nu skal jeg have Forladelse for mine Synder. Det er slet ikke saasikkert, om dette Ministerium, som jo ikke

er saa kolossal stærkt — den stærke Mand er jo udenfor Ministeriet, det svæver derfor i Luften, de have ikke imellem sig den Atlas, der bærer Globen —, vil være saa stærkt og solidt til Efteraaret, naar den højtærede Finansminister skal komme med en Finansreform, der skal rumme de mange Millioner.

Men jeg skal nu ikke gaa nøjere ind derpaa; det er ikke nødvendigt, at vi tale mere derom, men derimod maa jeg have Lov til at sige nogle faa Ord endnu om selve dette Forslag. Maa jeg sige med Hensyn til det kgl. Teater, at der synes dette Forslag mig at være ret humoristisk, naar det ogsaa paalægger det kgl. Teater en Afgift. Jeg begriber nemlig ikke, hvorfor man gør det; jeg synes ogsaa, at et æret Medlem her har forraadet, at det kgl. Teater skulde betale Afgiften, i alt Fald en Del af Afgiften, til Københavns Kommune. Jeg begriber nemlig ikke, hvorfor Københavns Kommune skal lukrere ved denne Lejlighed; og jeg forstaar det endnu mindre, naar det hedder sig, at det er en billig Maade, hvorpaa denne Skat bliver opkrævet. Det synes dog ret dyrt, at det kgl. Teater skal give omtrent 150,000 Kr. i Afgift, og deraf skal Københavns Kommune have 50,000 Kr. Er det egentlig en billig Opkrævning for Staten? Jeg synes oprigtigt talt, det er noget af det dyreste, jeg har hørt med Hensyn til Opkrævningen af en Skat. Og dette er dog virkelig komisk: Vi betale fra Statens Side Underskuddet for det kgl. Teater, og samtidig sætte vi nu en Afgift af det kgl. Teater, som vi, hvis Underskuddet forøges, da ogsaa maa betale af Statskassen. Det er at tage fra den ene Lomme og lægge over i den anden, undtagen at der, saaledes som Indtægterne ere i Øjeblikket, gaar 50,000 Kr. over i Københavns Kommunes Kasse. Jeg betragter det som lidt letsindigt af Finansministeren at foreslaa noget saadant, naar Staten har saa stærk Trang til Penge, som den i Øjeblikket har.

Det kgl. Teater har to Gange i dette Aarhundrede sat sine Billetpriser op. Hvorfor har det gjort det? Fordi Udgifterne vare saa store, at Teatret maatte forsøge at tilvejebringe nye Indtægter. Naturligvis steg Indtægten noget. Men nu er der jo ikke Tale om, at det er en Udgift, som her lægges paa Teatret i anden Forstand end den Udgift, som en Skat er; det er ikke en Udgift, som gaar til Teatrets Forvaltning. Jeg tror i og for sig ikke paa, at alle vore Theatre drives slet — det er jo det, Folketingets Flertal er gaaet ud fra —,